

[Niels Helveg Petersen]

hvor regeringen måske lægger sig fast endeligt på et eller andet udspil. Det kunne eventuelt ske i form af en redegørelsesdebat i en ikke for fjern fremtid, og før man altså endeligt udarbejder et forslag. Det kunne måske også være til fordel for regeringsarbejdet med den endelige udformning, at man havde haft en første prøve på, hvorledes folketingets partier ser på dette spørgsmål. Dette til henstilling.

Jeg har kun en enkelt eller to bemærkninger at gøre til hr. Johan Philipsen. Jeg synes ikke, jeg brugte min tid til sådan at hekse med indeksloven i intellektuel eksercits. Jeg synes egentlig, at det, jeg gjorde, var at påpege nok så snusfornuftigt og jordnært, at det system, man her vil indføre for huslejudviklingen, nemlig sætte den i forhold til prisudviklingen – eller lønudviklingen, som det nu passer sig – principielt ligner det, der sker under en indeksordning. At dette altså er udtryk for nøjagtig den samme tankegang som den, der ligger bag indeksfinansiering, hvor rentebyrden jo netop skal reguleres i forhold til prisudviklingen. Dette synspunkt bekræftede boligministeren, og det siger jeg tak for.

Jeg har påpeget det for at henlede hr. Johan Philipsens opmærksomhed på, at han mod sin vilje lige så stille er på vej ind i nogle af de samme tankeange, som har ligget bag vore forslag om indeksslån. Jeg vil yderligere pege på, at det jo ikke er det eneste område, hvor vi i dag står med forhold, der faktisk minder om indeksordninger. De forhold, der gælder ved køb og salg af statsgældsbeviser, minder også om det. Når man i dag køber statsgældsbeviser med udløbstid om et års tid eller to, bestemmes kursen jo af den forventede inflation, og derved er man inde i nøjagtig den samme overvejelse som ved indeksobligationer, ganske vist i en mere uigennemskuelig form.

Så gør hr. Johan Philipsen gældende, at det grundlæggende problem til syvende og sidst er, at opsparingen i vort samfund er for ringe. Ja, det er et grundlæggende problem for vores boligpolitik, for vores erhvervs politik og for hele balancen i vores økonomi, og hvad kan vi så gøre ved det? Jeg mener ikke, man kan hekse med det, men jeg tror, at det, man skal tage fat på, er vores skattelovgivning. Det er jo meningsløst at forvente en forøgelse af den private opsparing, når vores

skattelovgivning er således tilrettelagt, at man præmierer gældsstiftelse, altså når det forholder sig sådan, at ansvarlige privatøkonomer med gode indtægter må foretrække at sætte sig i gæld fremfor at spare op, og det er jo den virkning, de gældende fradragsregler i vores skattelovgivning har.

Hvis derfor hr. Johan Philipsen virkelig vil være med til at gøre en indsats for at stimulere den samlede opsparing i vort samfund, kunne han ikke gøre noget bedre end at være med til at mindske skattelovgivningens tilskyndelse til privat gældsstiftelse, og det vil forudsætte, at man tager fat på fradragsreglerne i vores skattelovgivning. Jeg kan i den henseende henvise til det radikale forslag om at omlægge fradragene, så de får ens værdi for alle, hvorved man mindsker tilskyndelsen til privat gældsstiftelse. Jeg er overbevist om, at det i det lange løb ville have den positive virkning, at den samlede opsparing blev forøget. Det ville i øvrigt også – men det er en helt anden diskussion – have fordelingsmæssige virkninger, nemlig føre til en bedre og rimeligere fordeling af skattebyrden i landet.

Arne Bjerregaard (KrF):

Ministeren siger, at det af debatten synes at fremgå, at der er enighed om den langsigtede boligpolitiske målsætning. Her må vi melde fra. Vi er ikke enige i, at der er en langsigtet boligpolitik i det fremlagte. Vi har sagt, og det står vi ved, at en lovgivning af denne art i den givne situation ud fra økonomiske og arbejdsmarkedspolitiske vurderinger kan være formålstjenlig, men vi mener skam ikke, den kan eller skal eller bør være udtryk for en langsigtet boligpolitisk målsætning. Hvis noget sådant skal stå som indledningsord til disse lovforslag, når de skal vedtages, kan jeg lige så godt på forhånd gøre ministeren opmærksom på, at han ikke skal kere sig om at søge noget forhandlingsresultat opnået med deltagelse af kristeligt folkeparti.

Hr. Kaj Poulsen hidsede sig vældig op over min udtalelse om boligsikringen og sagde, at jeg ville straffe de børnerige familier med, at de ikke skulle have boligsikring. Det sagde jeg ikke en pind om, jeg sagde tværtimod, at det var positivt, at man her tog hensyn til familier med børn. Det, jeg sagde, var, at boligsikringen havde indbygget en auto-